

UNIREA POPORULUI

ABONAMENTUL:

Un an 150 Lei
Pe jumătate 75 Lei
In străinătate 300 Lei

Adresa: „UNIREA POPORULUI“, Bla j, Jud. Târnava-Mică

Director ALEXANDRU LUPEANU-MELIN

Primredactor IULIU MAIOR

ANUNȚURI ȘI RECLAME

se primesc la Administrație și se plătesc: un șir mărunț odată 5 Lei, a doua și a treia oră 4 Lei.

O sută de ani dela Unire în Banat

Sărbătoarea Vârhovnicului apostolilor, „Sânpetru“, ne dă prilej să vorbim la acest loc despre marele dar al unirei în credință, rânduit de Domnul tuturor ce fac parte din *una turmă cu un păstor*, a Lui. Și fiindcă până acum în această gazetă n'am prea făcut vorbă despre frumoasele serbări ce au avut loc nu demult la Lugoj, vom spune acum pe larg ce și cum s'a sărbătorit la Lugoj, și cum trebuie să fie acest an prilej de bucurie nu numai pentru lugojeni ori bănățeni, ci pentru toți Români de bine.

Inainte de toate: pentrucă *Lugojul* sărbătorește acum *100 ani dela Unire*, când ea s'a făcut la 1700, deci acum 266 ani?

Da, s'au unit Români din Ardeal la 1700, dar cei din Banat nu. Aceia nu au putut lua parte la marele praznic al Unirei la 1700, fiindcă ei erau sub o robie și mai amară decât aceea a ardelenilor: ei erau supuși episcopilor sârbi, cu preoți sârbi, cu slujbă sârbească în biserică. Iar Sârbii au fost cei mai mari dușmani Unirei și Românilor peste tot. Ei au căutat ca și din Români să facă Sârbi, ceea ce le-a reușit în bună parte, căci multe sate sârbești de azi au fost oarecândva românești. Iar când au văzut că Români din Ardeal la 1700 au făcut Unirea, Sârbii din Banat au trimis niște călugări răsvrătitori, pe Visarion și pe Sofronie, cari au mers în Ardeal și au făcut răscoală împotriva Unirei. De aceea se numesc ortodocșii în Ardeal „cei noi“, fiindcă mai în urmă s'au făcut.

Mulțumită deșteptării naționale ce a adus Unirea pentru Români din Ardeal, mulțumită și deșteptării ce a venit la toate popoarele pe urma marelui revoluții franceze, pe la anii 1820 (revoluția lui Tudor Vladimirescu) — 1830 (diferite revoluții) a început și deșteptarea Românilor din Banat. Până atunci nu erau parohii unite, decât la Timișoara (1735), la Arad (1776), pentru poporul adunat în aceste orașe din diferite părți, — și la Zabran lângă Lipova (1770) pentru niște Români ardeleni așezați acolo. La 1831 se înființează parohia română unită Izvin, la 1732 Obindia, la 1836 Lugojul se unește. De

aci valul porniște spre miazăzi: la 1837 se face Unirea la Reșița, la 1839 la Zgoibești și Zorlențul mare. Tot atunci se trezesc Români și în jurul Oraviței: la 1839 se unește Ildia, la 1840 Cinchionul și așa mai departe. La 1842 episcopul de Oradea face o vizită canonică în Banat, Români se găsesc ca într'un vis fermecat, văzând că se slujește numai în dulcea limbă românească.

Valul Unirei merge mai departe, așa că la 1852 când s'a hotărât înființarea Episcopiei Lugojului, erau deja în Banat 22 parohii, pe lângă cele 93 parohii ce le-a primit această episcopie din județul Hunedoara. Numărul parohiilor unite în Banat a tot crescut până la 1866 când Șaguna a câștigat dela împăratul dreptul Românilor de a se despărți de Sârbi, făcându-și mitropolie la Sibiu cu episcopii românești la Arad și Caransebeș. Numai așa s'a oprit valul de unire, dar așa au scăpat Români de primejdia sârbească.

Căci dacă nu se făcea Unire în Banat, Sârbii nu ar fi lăsat din mână pe Români, ci i-ar fi gătit de tot. Doar în părțile acelea, unde Români au rămas tot sub episcopii sârbi, chiar și astăzi în România mare, bieții Români trebuie să se dea de sârbi, altcum îi vai de ei. Iată ce scria mai în urmă, cineva care a umblat pe la Români din Clisura (partea de lângă Dunăre):

„La un zece maiu, zi cu mândru soare, m'am oprit în *Liubcova*, o comună din Clisura Dunării, aparținătoare județului Caraș. N'am văzut nici un steag, nici pe edificiul primării, nici pe al școlii, niciări. Cum priveam nedumerit, cu prietini mei (uitasem să spun că nu eram singur), se apropie de noi un țaran voinic. Ne dete binețe în românește. Am aflat imediat că e primarul comunei și în această calitate credea că eu sunt prefectul, iar prieteni mei secretari generali sau consilieri. Știa și nu știa, de zece maiu nu avea ordin; se jurua însă că e Român, cu tot numele său sârbesc; moșii și strămoșii săi au fost Români. Grupul nostru atrage cercuri tot mai largi de țărani. Deodată rămănem surprinși, că primarul, cu toată stăruința noastră de a continua vorba începută, bate câmpii, ba la un moment dat, se declară de sârb get-beget. Incercând a-i reaminti prima sa mărturisire, dinainte cu câteva minute, mă lovește cu cotul, ca în urmă, la o parte, să-mi spună, *cu lacrimi în ochi*, că — deși e Român — e nevoit a se declara Sârb în fața obștii, căci altfel popa sârbesc nu mai intră cu »vodit« (căldăruș) în casa lui, fi refuză eventualele boteze și cununii, ba chiar și cuminecarea și lamormântarea. Români n'au aici! nici

biserică, nici preotul lor, fiind încă sub ierarhia bisericii sârbești..

„Am aflat că Liubcova a fost odinioară românească, dar aproape un veac²⁾ de ierarhie sârbească în cele bisericești, faptul că această comună fusese sediul companiei de grăniceri sârbi, lipsa unei școli românești până la 1919³⁾ — dar mai ales împrejurarea că despărțirea ierarhică li lăsase pe români de aici fără o biserică proprie, au contribuit la sârbizarea numelor lor și la o slăbire, în mare măsură, a conștiinței lor de Români. Mi-s'a spus, că prin 1898 se jucau încă două hore naționale, una românească sus în fața bisericii (semn că Români erau încă în majoritate) și alta sârbească, în partea de jos a satului. O mișcare de redeșteptare a reușit de curând să concretizeze într'o cerere a peste 250 capete de familie pentru crearea unei parohii ort. române.

„Cu mici variante și cu deosebiri de intensitate acelaș film s'a depănat înaintea ochilor noștri — vrea să zică: acelaș lucru l-a văzut — în aproape toate comunele din Clisură.

Și mai înșirând vreo zece comune din care a luat dovezi despre felul cum s'au sârbizat în ele români, autorul încheie:

„Un șir întreg de sate, în Clisura Dunării românești, cândva în întregime sau în parte românești, rămânând prin forța împrejurărilor și nevolnicia noastră, sub ierarhia bisericii sârbești, s'au sârbizat sau sunt pe cale de a se sârbiza. În cele dintâi s'a păstrat doar amintirea strămoșilor cari vorbeau românește sau numele de familie românești, — în cele din urmă, chiar dacă se mai vorbește românește în familie, există o prea slabă conștiință națională. Adânc religios, Românul de aici preferă să fie considerat sârb în România mare, decât să fie excomunicat din unica biserică a satului, ortodoxă-sârbă. (Vezi revista »Piatră de hotar«, Arad, 15 Ian. 1936).

(Ar trebui la fel să ne arate cineva, cum stăm cu ortodoxia rusească din Basarabia?..)

Dacă nu se uneau Români din Banat și dacă nu se făcea, din cauza Unirei, despărțirea Românilor de Sârbi, *întreg banatul s'ar fi sârbizat*. Doar chiar în părțile cele mai românești ale Banatului, la Lugoj și Caransebeș, sârbii erau atotputernici, fiind toate direcțiile în slujba lor, dela protopopi și dela directorii școlari până la domni dela comitate!

Români dela Lugoj s'au trezit de dorul libertății. La 1830 ei au format o societate secretă numită „Constițuția“ pentru care protopopul ortodox Atanasievici l-a părțit și au fost închiși. Intre aceștia era și diaconul Ștefan Berceanu, care la 1835 a fost ales la una din parohiile Lugojului, dar protopopul Atanasievici nu a vult să-l primească, ci l-a părțit iarăș pe la episcopie așa că bietul om nu-și putea ocupa parohia. Așa a ajuns el, îndemnat de poporul său, să treacă la unire cu popor cu tot.

Dar vai, multă trudă a trebuit, până și-au putut face unșii casă parohială, școală și bi-

serică. Frumoasa biserică din piața Lugojului a început a se zidi la 1847 și s'a deschis la 1854, când a și fost declarată de biserică catedrală. Azi cu zugrăveala-l minunată, e poate cea mai frumoasă biserică din toată România. Din sămânța de muștar, aruncată în pământ la 1836 în Lugoj, s'a dezvoltat acel copac mare, care e azi episcopia noastră bănățeană. Însământăta Unirei pentru trecut o vizurăm în cele de mai sus, pentru viitor nu trebuie să o mai spunem. Înțelege oricine, că mai ales în Banat, unde mulțumită ortodoxiei sârbești, atâtea păcate s'au încuibat în popor, e mare nevoie de opera binefăcătoare a Bisericii române unite!

Vrednic lucru a fost, sărbătorirea celor o sută de ani dela Unirea în Lugoj. Și s'a sărbătorit în mod vrednic.

Dela Paști până la Rusalii, în fiecare Duminică a fost o ședință de sărbătoare. Asta, pentru că la Rusalii, când e hramul bisericii, cu vestita rugă a lugojenilor, nu se puteau face toate pomenirile și rânduielile de sărbătorire a unui centenar. De aceea s'a făcut un șir întreg de sărbători și a fost bine așa.

În Duminica Tomel s'a ținut o ședință festivă a comitetului parohial, sub prezidiul I. P. Sale Episcopului Alexandru, P. S. Sa Ioan Boroș arhieru a arătat cum s'a făcut Unirea din Lugoj. În Duminicile următoare s'au ținut următoarele serbări: la 26 Aprilie ședința Reuniunii femeilor sub prezidenția d-nei Emilia Dr. Brinzeu, având de conferențiar pe pâr. canonic I. Ienea; la 3 Maiu serbare școlară cu conferința dlui Dr. V. Birlea profesor; în aceeași zi adunarea reuniunii învățătorilor gr. caș. din Banat, conf. V. Sas; la 10 Maiu ședință festivă a Capitlului cu conferința pâr. canonic I. Marianescu; la 24 Maiu adunare protopopească, conferențind iarăși V. Sas; în fine la 31 Maiu (Ziua primă a Rusaliilor) Liturghie slujită de I. P. Sa Episcopul Alexandru, cu mare sobor. I. P. S. Sa a ținut predica de sărbătoare. Mare mulțime de popor venit din jur, s'a spovedit și cuminecat, apoi s'a făcut încununarea bisericii și s'au rostit

rugăciunile cerute de indulgența plenară. După masă a fost Vecernie slujită de I. P. S. Sa Episcopul, apoi deschiderea rugii, care încă a reușit foarte bine. A doua zi de Rusalii s'a făcut încheierea serbărilor prin cuvântarea pâr. N. Brinzeu și s'a cântat Doxologia cea mare.

În această zi era să se sfințească noua biserică, zidită în cimitirul unit dela Lugoj de către P. S. Sa Ioan Boroș pe cheltulala proprie. Cum P. S. Sa dorește să o predea deplin înzestrată, sfințirea ei a suferit puțină amânare.

Poporul român unit din tot cuprinsul țării, la parte la bucuria lugojenilor. Mândri de trecutul frumos al acestui centru de viață românească și creștinească, îi urăm Lugojului viitor și mai strălucit. Îi urăm ca acum în România mare, având toate așezămintele trebuitoare, având și oameni luminați și muncitori, în frunte cu episcopi totdeauna râvniți și vrednici, — Lugojul să-și împlinească cu vârf și îndesat, marea misiune ce o are în mijlocul poporului românesc din Banat!

B.

Marele Voevod Mihai la mormântul lui Ștefan cel Mare. Alteja Sa Regală Voevodul Mihai a fost săptămâna trecută în Bucovina, în călătorie de studii. Acolo a vizitat orașe cu trecut istoric și mănăstiri zidite de veacuri. A vizitat și mănăstirea Putna. În noaptea când au fost acolo, Voevodul Mihai cu colegii de clasă au dormit în corturi. Fiecare a trebuit să facă de strajă. Alteja Sa a făcut dela ora 3 dimineața până la 4^{1/2}. Sătenii din partea locului au făcut pretutindeni, Voevodului Mihai o frumoasă și însuflețită primire.

¹⁾ Cum de nu s'au îngrijit frații ortodocși, ca în aceste părți să facă îndată după unirea neamului, biserici românești, nu prin ținuturile curat unite, ca Sătmarul, maramureșul?...

²⁾ Ce un veac? Două veacuri și jumătate. Aproape un veac e numai decând ar fi trebuit să iasă de sub ierarhia sârbească.

³⁾ Va să zică din 1919 au școală românească. Cum de nu se trimit acolo învățători din Regatul vechiu, cari fac »românism« prin comunele române unite?

Să ne apropiem de sf. Cuminectura

»Veniți la mine cu toții...« Acest cuvânt dulce iese din Sfântul Tabernacol, rostit de aceeași Inimă, inbitoare de toată vărășia oamenilor, precum invită în timpul vieții pământești la sine pe toți. »Veniți la mine toți câți sunteți oboșiți și împovărați, și Eu vă voi ușura pe voi.« Mat. XI, 28. Așa vorbe sunt ale unui Dumnezeu. Și către cine? Către tine, sârmană, slabă, bolnavă, neputincioasă măcar la un gând bun, la un cuvânt folositor... Cel ce e Totul vrea să se unească cu nimicul, desăvârșirea care vrea să se contopească cu mizeria. Și de ce te cheamă? Pentru a-ți fi totul în folosul tău... spre a-ți fi medicina... puterea... nutreământ... Nu e mulțumit a se fi dat jertfă în Sfânta Liturghie, dorește a fi și da ca hrană în Sfânta Cuminectură... încă nu e mulțumit cu atâtea, El vrea și stea pururea prezent pe Altar în Tabernacol, nu așteaptă altceva decât să mergă la Dânsul, să-L vizitezi, să vorbească cu tine, numai cu tine în singurătate, cu inima ta să se întreție. Acesta și numele acesta este scopul pentru care, cum credința te învață, Isus a ales să locuiască pe pământ în Sacramentul Euharistiei.

* * *

Prin urmare, o suflete creștin, e de trebuință să te întrebi: Cum împlinești tu această dorință a Inimii lui Isus? Ai te plăcerere să mergi la Biserică spre a te întreține cu Isus? Să te rogi înaintea Tabernacolului ca și cum chiar l-ai vedea

Foița „UNIRII POPORULUI“

Domnu Marcu

Bătrânul Marcu iese în zilele de mărturie spre marginea orașului, pentru ca să întâlnească oameni din satul copilăriei lui. Mai cu seamă în zilele călduroase și senine ale primăverii și verii e nedespărțit dintre cei cari vin cu multele daraveri la oraș, în care își așteaptă încheierea vieții Domnu Marcu sum li zie oamemii cu cari a copilărit.

Marcu și-a deschis ochii vieții într'o hurbă, aproape descoperită, din marginea satului Huhurez. Părinții lui au fugit aci mânați de foamea și sărăcia ce se încuibase în casa cu șirie din oraș. Tatăl său își zicea pantofar, deși nu învățase meșeria decât pe jumătate. Știa coase patete, lipea tocure și cărpea opinci. Când se rărea lucru de pantofărie, astupa găuri la vase de tuciu, asuția cuțite și foarfece, împletea coșuri, inoda streanguri. Era un fel de meșter la toate. Namai la una se pricepea prost de tot: se știe înoda paraua, ea să nu-i fugă, atât de iute, din mână. Cum ajungea banul în mână lui, praf s'alegea de el. Căci, cum zicea tatăl domnului Marcu de azi cătră nevastă-sa, mama aceluiași domn Marcu, »înzidar, domnia se ține cu cheltuielă, dragă nevastă«. De aceea când prindea gologanul, îl da mai pe-o mân-

cărisă bună, mai pe-o burtică bună, mai pe-o haină frumoasă, de oraș, care astupa sărăcia de-acasă, ea plăcea trupul gol.

Și cum în oraș se amulțiseră meșteșugarii, ei se întreceau care pe care să lucreze mai ieftin și frumos, părinții lui Marcu au trebuit într'o bună zi să-și iasă catrafusele în spate și fără să se mai uite îndărăpt, au s'au oprit până în satul Huhurez. Aci au dat peste niște oameni ai lui Dumnezeu, cari i-au primit cu brațele deschise și le-au sărit în ajutor, care eu ce i-a dat mâna: o oală cu făină, un cartof, o cratiță cu lapte, un șorlic de slănină, un bruc de caș, pânăce au înviat oamenii noștri, că erau pe jumătate morți de lungă și sfânta răbdare. Le-a mai dat Dumnezeu și o locuință pe nimica toată, drept, cam spartă și cu găuri în acoperiș, dar în care tot puteai zice, că ești în casă și nu afară, sub cerul liber.

Aci s'a născut, ca al cincilea fecior la casa, domnu Marcu, care mutându-se mai târziu la oraș, a ajuns funcționar la stat, cu leafă și asum e pensionar, fără nici un lucru, având răgazul să iese în fiecare zi de mărturie spre marginea orașului, să întâlnească oameni din satul copilăriei lui, din Huhurezul, unde i-a răs și lui soarele odată fără șgârceie și unde nu se cumpăra apa pe bani, iar florile i-se îmbiau la tot pasul.

Domnu Marcu, sum li spun toți Huhurezenii nu știe altceva vorbi decât despre trecut și îndepărtatele vremi, când copil fiind,

colinda casele oamenilor, cu copiii cărora se împrietinea, și cari îl îmbulziau cu de-ale gurii, cum îmbulzești porcul în preajma Crăciunului.

— »Ce vreme bună!« — oftează Marcu, șezând pe ruda carului a câte-unui vechiu cunoscut, — »unde intrai, acolo-ți era masă. Și se mai lapte, cu smântână s'o tai cu cuțitul, ce mai caș, cu untul forfotă în el. Apoi strengurii ăia tămăioși din via lui Mohoară, porcii din grădina popii Ilie, merele oarzene dela Murgoaie... ce vremuri, ce Canaan?«. Apoi oftând, ca și cum numai azi ar fi pierdut acel belșug de bunătați, întreba pe unul altal: »cum câte găleți dau oile-acum? Cine-i la rândul laptelui? Părul, cea mare, cu parele mustoase ca strugurele, cea din miezuina casei noastre, mai ată, mai trăiește? O fi 'mbătrânit și el aracul Hsi, multe pere am mâncat eu din el... Când mă ssulam dimineața, era galben pământul de pere. Și ce mai pere!«... Și Marcu pensionarul, le descrie, de simțești cum îți lasă gara apă după ele.

Sărmanul Marcu Bătrâneștea și aducerea aminte nu-l mai ajută să înțeleagă, că nu se mai potrivește cu tovarășii copilăriei lui, cu țărani din Huhurez. El îi fericește că lor și acum le dau vacile lapte, că soarele le răsă și-i încălzește pe gratis, că merii și perii și-acuma dau roade, că brânza tot dela oi să se păte, că strugurele tămăios tot la acel soare se coase, ca para cea dintâi e a celui care o eulege.

cu ochii trupești? Un bun bătrân fu văzut că stă de multe ori vreme îndelungată înaintea Tabernacolului. Odată Sfântul Paroh de Ars, se apropie de dânsul și-l întrebă: Eu văd că stai mult timp aci, om bun, dar nu te văd rugându-te; ce faci dară aci atâta timp în biserică? Ah, Părinte Paroh, ce faci? Eu îl privesc și El mă privește! atâta faci! Sfântul Paroh a lățes bine, căci și el era de aceeași inimă, și el petrecea zile întregi și nopți stând să se uite la Isus cu ochi sufletului și Isus se uita la dânsul, îl privea, îl binecuvânta. O de-am avea credință, desigur că L-am vedea bine pe Isus și ne-ar ne-ar fi foarte drag a sta înaintea Lui. Dar se vede clar că noi suntem vrednici de acea dojană mare a Sfântului Ioan: Iată în mijlocul vostru este Acela pe care voi nu-L cunoașteți! »Căci dacă-L cunoști cum stai prin urmare înaintea Lui, în Biserică? Te închini, te ingenunchezi când intri?... Te pui în genunchi să te rogi, ori în loc să-L saluți pe dânsul numai întâiul salut îl adresezi vecinului tău, cu care te pui la vorbă, în loc de a intra în conversație cu Isus?... Ai datorie de a-I mulțumi, de a-L cinsti, de a-I cere, de a ispăși atâtea greșeli și răceală, a-i cere iertare pentru tine și pentru alții... ai ne-cazuri pe care să I-le încredințezi, ai greutăți pe care să ți-le ușureze, ai ispite pe care să le învingi, neplăceri care te amărăsc, ai atâtea nenumărate pricini de a te arunca îndată înaintea Lui, pe când din contra, arăți o ținută de om fără nicio lipsă, ba mai mult, arăți a fi un om fără un pic de bună creștere, căci intrând în casa cuiva te ții într-o modetie și bună cuviință după toate ceremoniile modei, spre a nu apărea necioplit, pe când în casa lui Dumnezeu nu respecti nici această bunăcuviință, necum să mai arăți evlavie cucernică. O, această purtare atât de nedisciplinată, câte odată chiar trebuie zis atât de nerușinată, intristează cu intristare de moarte inima lui Isus, care doar numai atâtea cere: închinători, suflete evlavioase, creștini iubitori, când din contra nu vede în jurul său decât huli-

Ortații din Huhurez, ai lui Mareu, îl învidiază că are pensie, are răgazul să iese în zile de măturie, să steie de vorbă cu oamenii că nu-l plouă, nu-l minge, nu i-se strică carul, nu umblă plin de noroiu, nu-l bat vânturile, nu-l amenință acceta. Dar aceea n'au de unde ști oamenii din Huhurez, că pensia domnului Mareu e prea mare ca să poată muri de foame și-i prea mică ca să poată trăi din ea. De unde să știe ei, că în odăița lui Mareu nu intră soarele nici să-i des omului bunădimineța, decât deom să-l mai și înălzească. Și nu știu, că Mareu îi cantă să-i întâlnească pentru a mai gusta din bunățiile pământului, cu aducerea aminte, căci altcum nu-i mai dă mâna. Nu-i mai dă omului mâna, căci din pensioara lui, trebuie să rupă pentru o suță și una de năcazuri, de lipsuri. Căci în oraș vecinul nu ți întinde cratița de lapte peste pân, nici cartoful, mărul, pruna sau strugurele. Aci și apa, și bulgării, cari te astupă în mormânt, încă se plătesc cu bani.

E greu să fii sărac. Dar săracia din oraș e mai groaznică și necruțătoare ca cea dela sat. De aceea iasă domnu Mareu, în zilele de măturie, spre marginea orașului, ca întâlnind și stând de vorbă cu oamenii din satul copilariei, să-și mai uite de ea.

Petrea Dascălul

tori!.. Tu să nu fii din numărul acestora din urmă, ci vezi de cată spre bunul prieten adevărat, Isus ascuns în Altar, și du-te să-L vizitezi cu cea mai adâncă evlavie, iubire, cu cea mai increzătoare rugăciune cerându-I tot ce-ți trebuie, și vei găsi în Tabernacol izvorul prea bogat al tuturor harurilor și bunurilor adevărate.

Pildă

Un misionar din Atrica trimise de curând la o revistă misioară o notiță din cele mai grăitoare, despre credința popoului său. Am găsit că credincioșii din Misiunea mea au în mijlocul satului lor bisericuța, iar casele le-au aranjat în formă de cerc în jurul bisericii așa ca toate să fie cu fața și cu ferestrele spre biserică. Întrebați de mine pentru ce au făcut așa, ei răspunseră: pentru ca orșicând din casele noastre să putem privi spre Biserică, unde este Isus Domnul în Altar și să trimitem cu cinste închinăciunile noastre așa cum ne-au învățat misionarii înaintași ai Sfinției Voastre: să cinstim pe Dumnezeu care stă în satul nostru... O ce strălucită pildă de evlavie simplă, adâncă, între acei pe care noi li socotim sălbatici, dar care din contra, ajunși la lumina credinței ne rușinează pe noi... fiii luminii!

Invățătura folositoare

Când ești în biserică ținta ochilor tăi să fie Altarul, iar gândul neconținut în tot timpul să fie acesta exprimat în cuvintele: Isuse, Dumnezeu meu, mă închin Ție, aici de față în Sacramentul iubirii.

Din »Luna Inimii lui Isus«.

Surpătorii temelilor

Pentru a face să se prăbușească în țărăniă clădirea cea mai mare, cea mai bine încheșată, nu trebuie să începi dela coperiș, și venind de acolo în jos să desfaci zid de zid, părete de părete, cărămidă de cărămidă. Urmând așa vei avea mult de lucru, cheltuială multă, și vei avea nevoie de vreme îndelungată.

Neasemănat mai ușor este, să strici temeliele acelei clădiri și tot edificiul se prăbușește.

Adevărul acesta îl cunosc toți aceia cari și-au pus de gând să prăbușească în țărăniă țările și popoarele, pe cale de revoluție. Acești dușmani ai omenirii, ai așezărilor ei în țări și popoare, ar vrea să dărâme totul, pentru a nu mai fi popoare nici țări deosebite, nici avere deosebită. Ci să fie toate a tuturor pe întreg pământul și mai ales a lor, a revoluționarilor, cari dacă ar reuși, ar ajunge ei conducătorii și împărații lumii întregi.

Ei, în lucrarea lor de dărâmare, nu se apucă dela coperiș, și nu dau cu ciocanele în pereții cei din etaje, nici chiar în cei din rândul întâi ai casei, care este țara și poporul, ci pun dinamita drept la temelie. Ei știu că dacă se dărâmă această temelie, casa întregă — țara — se prăbușește.

De aceea atacă dela început însăși temeliele.

Nu numai Țara românească, dar toate țările creștine din lume au la temeliele lor aceste pietri: piatra credinței în Dumnezeu, în existența și nemurirea sufletului; piatra iubirii de patrie și neam; piatra conștiinței și a solidarității naționale; piatra respectului și ascultării de stăpânire, pentru că

după vorba Mântuitorului către Pilat: »Nici o putere nu ai avea asupra mea, dacă nu ți-s'ar fi dat ție de sus«, stăpânirile au această putere dela Dumnezeu.

Acestea sunt pietrele de temelie ale clădirii mari, care ne cuprinde pe toți și ne ocrotește: țara, patria.

Toate aceste țări sunt atacate dela început de revoluționarii fără Dumnezeu și fără Patrie.

Luați numai aminte când vin printre voi, sau când tipărituri de ale lor vă cad în mână. La noi în România ei nu spun niciodată că nu e bine că s'a făcut România mare, că nu e bine că s'a făcut reforma agrară, că s'a dat votul obștesc. Nu încep dărâmarea dela coperiș.

Ci spun: Biserica e o șarlatanie. Preoții niște mincinoși. Pe Dumnezeu nu l-a văzut nime, nici sufletul se poate spune că există. Vieța viitoare e o poveste iscodită de Biserică, pentru a înfrica pe proști și a-i ține în robie. Naționalismul, iubirea de Patrie, e iscodită de cei bogați, pentru a putea pune legi și dări celor săraci. Patria omului e tot pământul. Toate averile sunt adunate prin răpire și furt.

Impărații și Regii n'au putere de Dumnezeu, fiindcă nici nu este Dumnezeu; puterea le-o dă poporul. Dar nu trebuie să le-o mai dea, ci să-i alunge. Regii sunt tari prin armată. Deci armată să nu mai fie. Și altele de acest fel.

Ei atacă dela început temelurile fiecărei țări și ale vieții fiecărui popor, știind că dacă le scot din sufletul cetățenilor, se prăbușește tot edificiul.

Invățați a-i cunoaște și a-i alunga dintre voi.

(Dela Secțiile »Astrei«).

Din Petroșeni

Preoții români uniți din Petroșeni, Păr. Protogop Iuliu Miclea și Pr. Nicolae Teban, dezvoltă o frumoasă activitate bisericească, pentru care li-se cuvine toată lauda.

Așa, în una din Duminecile trecute, au făcut prima cuminecare a elevilor dela școala primară din Petroșeni. S'au cuminecat cu acest prilej, pentru prima oră, 39 de elevi și eleve. Pentru a se vedea mai lămurit însemnătatea pe care o are această sărbătoare sufletască, Păr. Prot. Miclea, le-a făcut copilașilor un examen sumar asupra adevărilor de credință; apoi le-a ținut o predică despre trebuința credinței în Dumnezeu și despre vrednicia științei tale a cuminecării.

Atât cuminecarea copilașilor nevinovați, îmbrăcați în hăinuțele albe ale nevinovăției, cât și predică Părintelui Miclea, au fost deosebit de mișcătoare.

(c.)

Răsbunarea albinelor. Săteanul Nișă Păun, din com. Pleasa Jud. Dâmbovița, căra pământ, cu căruța, din grădina în curte. Din nebgare de seamă, săteanul a lovit cu căruța un stup ce se afla în grădina. Albinele au ieșit și au năvălit înfuriate asupra căruții și săteanului. S'au strâns, în câteva clipe, albinele din zece coșnițe. Norii de albine au început să înșepe căruța și pe sătean. Mil de ace erau înșipte în trupurile căruții cari după câteva ore de chinuri groaznice au murit. Săteanul are zecl de înșepătură pe cap. A scăpat totuși cu vieța de răsbunarea albinelor.

Praznic luminat pe Câmpie

La sfințirea bisericii din Orosfaia iau parte 20 de preoți și mai multe mii de credincioși — Excelența Sa Episcopul Hossu rostește singur 12 cuvântări

Satul și poporul

Orosfaia, un sat românesc la marginea Câmpiei, cu case răzlețe de pământ sau bârne, umbrite de multe sălci și acății; garduri de lișioni, brusturi și cucute din belșug. Oamenii: o seamă blonzi ca rușii, alții negrii ca moldovenii (familiile Bucur și Moldovanu). Nu se prea îngrădesc. Umblă unii pe la alții prin ogrăzi (pe vreme de tină mare altcum nici nu se poate), dar nimeni nu se plânge că i-a pierit ceva. Gospodari, cei mai mulți cu avere sub 10 jugăre, 2 vacuțe, câteva oi și rămători. Gazdele, cari au și câte 2 boi se pot număra pe degete.

Acești creștini, săraci s'ar putea zice, dar cu multă râvnă pentru cele sufletești, au ridicat încă prin anii 1926—27 un frumos locaș de închinare, din bârne de brad tencuite. Spesele edificării, de (644.000 Lei), s'au acoperit din repartiție (551.000 Lei), colecte (37.000 Lei) și donațiuni (15.000 Lei) iar restul din bani cruțați în vremurile de demult și venitul pământurilor bisericesti. Noua biserică a și fost bine-cuvântată la 21 Noemvrie 1927, prin regretatul † Dr. Iuliu Florian, canonic mitropolitan.

În anii din urmă făcându-se unele reparaturi, poporul nostru credincios cu dor dorea să-și vadă sfințită biserica, de mâni arhieresti.

Vine Vlădica...

Excelența Sa Dr. Iuliu Hossu episcopul Clujului și al Gherlei, fu al Mîlașului înveșinat s'a arătat gata să ne împlinească această dorință, chiar la prima cerere.

Deodată cu sosirea veștii despre sfințirea bisericii, satul începe să se miște. Autoritățile locale cu îndoită asprime supraveghează curățenia străzilor și drumurilor. Femeile nu mai conținesc cu „ticăzitul” caselor. Din pădurea apropiată sosesc cu care verdeață pentru împodobirea străzilor și porților triumfale, iar fîcării fac deprinderi de călărire, sub comanda primarului, un isteț sergent în rezervă. Biserica este împodobită cu cele mai frumoase covoare (verinci) și flori. Șternisele, cădelnița și tot ce este în biserică strălucesc de curățenie.

Delegații sf. Mitropolii

a Blajului sosesc primii, vineri la 5 Iunie, cu trenul de seara: Ilustritatea Sa Dr. Ioan Balan, canonic, Clarissimul Dr. Coriolan Pop Lupu referentul districtului Teaca, Clarissimul Dr. Ioan Cristea, secretar metropolitan și teologul cântăreț Gheorghe Câmpian. Sunt găzduiți la casele parohiale.

Sâmbătă la 6 Iunie sosesc, des de dimineață preoții: On. Aron Ignat din Oenița, On. Ioan Morariu din Pînticu, On. Emil Stanislav din Șopteriu și On. Gavril Covăsan din Sântu, spre a conlucra la sfințirea slujbe și ca să asculte spovedaniile credincioșilor de-a intra cu suflet înnoit, în biserică nouă și sfințită.

În aceeași zi la ora 4 d. a. clopotele anunță sosirea arhierelui: Tinerețel, pe cai buestrii, în frunte cu primarul satului, îl întâmpină deja la hotarul comunei, însoțindu-l până la biserică. — La poarta de triumf din capul satului, Excelența Sa este întâmpinat de

școlărima din sat și din filia învecinată Comloș, sub conducerea învățătorimii, urând înaltului oaspe bun sosit și oferindu-i frumoase buchete de flori.

La poarta bisericii, străformată în poartă de triumf, Excelența coboară din trăsură și însoțit de secretarul episcopesc Dr. Emilian Lemenyi, protopopul districtual Dionisiu P. Decsi, și intelectualii din Teaca, cari l-au întâmpinat pe Excelența Sa deja în Mîlaș, precum și On. Teofil Hossu, parohul Mîlașului, fratele Excelenței Sale, se apropie de soborul preoțesc ieșit întru întâmpinare. Este salutat de preotul local On. Ioan Brăzeu, prin cuvinte izvorite din inimă. Excelența Sa răspunzând spune că, urcând adeseori dealul bisericii din Mîlaș, spre a săvârși Sf. Liturghie, a privit cu drag spre biserica soră din Orosfaia și acum se bucură din inimă, că poate să pună cununa consacrarii episcopale pe biserica ce s'a ridicat, în aceasta comună prin truda, jertfa și dragostea credincioșilor.

În biserică tixită de credincioșii locali, ori veniți de prin comunele vesine deși timpul era ploios, remarcăm intelectualii din Teaca: Dl. Dr. Ioan Dorgo, notar public, președintele Agrului, Dl. Dr. Harș, judecător, Dl. Dr. Augur, primpretorul plășii și alții.

Excelența Sa îmbrăcând odăjdiile arhieresti, începe sfânta slujbă a sfințirii bisericii, înălțând rugăciuni fierbinți către Tatăl Ceresc. Se săvârșește Sf. slujbă a spălării altarului cu apă fierbinte și vin, ungerea cu ulei de lemn și sfințirea altarului și a întregii biserici prin ungerea cu Sf. Mir. Urmează slujba înseratului, litia completă și utrenia zilei următoare slujite de Episcop.

Seara apropiindu-se, după cina ce s'a servit la casele parohiale pentru înaltul Ierarh, preoțime și oaspeții mireni, Excelența Sa se retrage spre Mîlaș, iar preoțimea continuă ascultarea mărturisirilor, până noaptea târziu.

Liturghia arhierescă

Duminecă la 7 Iunie dimineața, o ploaie rece și mărunță spărie lumea; cu toate acestea creștinii curg mereu, în cărute, pe jos și cu trenul. În biserică se începe slujba Sf. Liturghii arhieresti, în soborul alor 20 preoți; răspunde corul bisericii gr. cat. Teaca. — La „Sfânta Dumnezeule” se înconjoară biserica, apoi Arhierul așază în mijlocul altarului sf. moaște, împreună cu decretul de sfințire, care amintește pe „ctitorii și binefăcătorii sfintei biserici”. În cele 4 colțuri ale sfintei mese se așază icoanele celor 4 evangheliști. Altarul se sigilează, se acopere cu covoare și fețe frumoase, spre a rămâne veșnic în slujba Domnului. Însoțit de preoțime Episcopul continuă Sf. Liturghie, cuminecând cu mâna proprie, 200 de credincioși.

Predica arhierescă

După sf. Liturghie Excelența Sa însoțit de soborul preoțesc, iasă din biserică și urcă tribuna înălțată în fața sf. biserici, lângă icoana lui Isus cel răstignit, spre a predica poporului, strâns în număr de câteva mii. — Cerul, ca prin minune s'a înseninat, iar soarele zămbitor pare însuși ia parte la bucuria sufletelor credincioase.

Între timp au sosit dela Tg. Mureș Dl. Dr. Francisc Porubaky, prefectul județului, advocații Dr. Morariu și Dr. Ciupe. Prof. Aurel Pop, cu elevii școlii normale, Dr. Eugen

Nicoară, vestitul medic din Reghin, muzicant și intelectual, români și unguri deopotrivă și intelectuali, români și unguri deopotrivă. Predica durează peste un esș. Glasul arhanghel al Vlădicului dela Cluj străbate departări, îl aud chiar și bolnavii și gospodărele rămase acasă. — Cuvântul Domnului răsună pătrunzător:

„Iară voi de Ierusalim să nu vă despărtați, ci să așteptați fâgduința Tatălui care o ați ausit dela mine că Ioan a botezat cu apă, iară voi veți boteza cu Spiritul Sfânt, nu după multe zilele acestea. Și veți fi mie martori în toată Iudeea și Samaria, și până la marginea pământului.” (Fapte 1. 4).

Aceste cuvinte au fost spuse atât de luminat încât am înțeles că prin graiul episcopesc vorbește însuși Sfântul Spirit. Am înțeles că ne grăește un apostol care nu s'a depărtat de Ierusalim: de biserica adevărată alui Hristos, care a fost învrednicit a primi promisiunea Tatălui și a fost botezat cu darul Sfântului Spirit, atunci când a fost înălțat în treapta arhieriei. El a venit să mărturisească pe Hristos, în fața poporului adunat, precum atâția apostoli ai zilelor noastre, în sfintele legături cu noua Ierusalim, Roma papală, mărturisesc pe Hristos pe întreg rotogolul pământului.

Poporul s'a convins că cuvintele sfinte ce s'au rostit sunt „spirit și viață”: adevărul însuși și că nu poate fi mântuire afară de Biserică.

Episcopul apostol îndreaptă apoi ochii noștri sufletești spre „Începătorul și pînătorul legii Hristos, care în loc de bucurie cruce a pățimit, și stă dea dreapta măririi lui Dumnezeu (Evr. 12. 2). Cu toate acestea „Mulți trăsesc ca dușmani ai crucii lui Hristos; sfârșitul acestora este pierirea” (Filip. 3. 18).

Iată cât de mult rățosece acei poezii nepocdiși, cari spun că crucea lui Hristos sunt două lemne puse una peste alta. Se poate spune o mai mare batjocură despre mijlocul răscumpărării noastre, pe care Isus l-a sfințit cu sângele Său dumnezeesc?

Și alături de Hristos este batjosorită și Maica Sa Sfântă! Cum poate iubi cineva pe Hristos atunci când urște pe Precurata! Pe aceea care îmbrățișa Crucea, în momentul când Isus era răstignit pe ea!

Biserica, Crucea și Precurata; acestea ni le-au săpat în suflet cuvintele arhieresti: fără aceste trei nu poate fi creștinism și nu poate fi mântuire.

„... Departe să fie de mine de a mă lăuda, fără numai cu crucea lui Hristos, prin care lumea s'a răstignit mie, iară eu lumii” (Galat. 6. 14).

Iată preotul adevărat, iată creștinul adevărat, ne-am zis atunci. Pentru el lumea este răstignită; este în simplă suferință de onde trebuie mântuită prin lumină și înălțare. „Iară eu lumii”... Ispitele lumii trebuie să fie răstignite pentru preot și pentru creștinii...

Păsat că nu a fost de față un stenograf care să ne sapsă aici unul din cuvintele frumoase spuse de Arhieru. Noi, sârmami muritori, am reținut prea puțin; absa scheletul, pe care a fost brodată aceasta minunată vorbire.

La sfârșitul predicii înaltul Arhieru a împărțit tuturor, cu drag, binecuvântarea papală.

După Sf. Slujbă un mic popas la casele parohiale, unde Excelența Sa primește salutul preoțimii, și al autorităților; răspunzând tuturor cu drag și binecuvântându-i pe toți.

Banchetul

La banchet altă serie de cuvântări, cari de cari mai frumoase. Prima o rostește tot

Exceleanța Sa, amintind dragostea ce-l leagă de aceste ținuturi, prin cele două morminte scumpe, adumbrite de altarul bisericii din Mîlaș. Cu duioșie își aduce aminte de creșterea creștinească primită în casa părintească, dela aceea cărora, după Dumnezeu le datorează totul. Își iubeste comuna natală, cu frumoasele-i coline și văi umbrite de sălci, dar aceasta nu-l împiedecă să-și iubească patria cu aceeași dragoste înfocată. Iar iubirea-i părintească cuprinde chiar creștinătatea întregă; ceace nu-l împiedecă să aibă mai aproape de inimă mândrul nostru neam românesc. Inchină pentru capul creștinătății Preafericitul părinte Papa Pius al XI-lea și pentru capul Țării, Majestatea Sa Regele Carol.

Al doilea în cuvântul Ilustritatea Sa Dr. Ioan Bălan, reprezentantul Mitropoliei Blajului, arătând cum Exceleanța Sa este cu adevărat cel bun, își cereștează singur oile, să le cunoască razele și durerile și asemenea medicului bun le aduce mângâiere și vindecare. Harul, ce s'a pogorit azi în sufletele creștine, prin osteneala Sxeleanței Sale, oamenii nu-l vor putea prețui. Îl știe însă Dumnezeu. Inchină pentru sănătatea Exceleanței Sale Episcopul Clujului.

Di prefect al județului Mureș Dr. Fr. Porubsky își exprimă bucuria că poate să salute pe distinsul Ierarch, pe teritoriul acestui județ al cărui vrednic fiu este.

Protopopul districtual P. O. D. Dionisiu P. Desei arată cum fericierea unui neam are la bază conlucrarea armonioasă a autorităților civile cu cele bisericesti. Se bucură că poate saluta aici, în numele preoțimii, pe distinsul prefect al jud. Mureș Di Dr. Fr. Porubsky.

În numele „Astrei” vorbește Di medic Dr. Eugen Nicoară, arătând cu înflăcărate cuvinte, că lupta cea mare, azi nu se mai dă între partide, eu atât mai puțin ar trebui să se răboiască singuraticile confesiuni creștine. (Din deși ortodox convins, nu refuză, în spitalul dsale din Reghin, ajutorul călugărilor greco-catolice Lupta se dă azi între închinătorii lui Dumnezeu și slujitorii Satanei. Datoria noastră a creștinilor, în frunte cu preoțimea, este să luptăm alături de Dumnezeu, și jos cu Satana! Cuvântarea a zguduit adânc sufletele.

Păr. Simion Chibulcutan, din Cozma, arată lupta sfântă, ce-a dus-o totdeauna pentru neam și credință, Sf. Mitropolie a Blajului. Ridică paharul pentru sănătatea iluștrilor delegați ai Blajului. Îl Sa Dr. Ioan Bălan, sanoniu, Dr. Coriolan Pop-Lupu profesor de teologie și referent al districtului Teava, Dr. Ioan Cristea secretar metropolitan și teologul cântăreț George Câmpăan.

Păr. Patrisia Tatar din Arhiud arată cum vicața creștinească înfloritoare din aceste părți este a se mulțumi în primul rând neobositului protopop Dionisiu P. Desei care cu vreme și fără de vreme stăruie, îndeamnă și mustră cu preoțimea și poporul să nu lăsezească în cele sufletești.

Clarissimul referent Dr. C. Pop Lupu aduce laude binemeritate preotului local păr. Ioan Brânzeu, care deși hărțuit necontent de sectarii din filia apropiată a găsit răgazul de lipsă pentru ridicarea și pictarea bisericii, care s'a sfințit.

La rândul său, părintele Brânzeu mulțumește tuturor, cari au dat o mână de ajutor la luminatul praznic de azi, în primul rând Exceleanței Sale Episcopului Dr. Iuliu Hossu, care n'a eruat nici o osteneală, pentru a sluji Domnului, ca un adevărat apostol. Mulțumește apoi iluștrilor delegați ai Stăteii Mitropolii, cari au stat în ajutorul înaltului Arhieru, la

săvârșirea sfintelor slujbe; preoților colegi, și tuturor oaspeților, cari prezentându-se au înnumat, cu dragostea lor, aceste sărbări de creștinească înfrățire.

De încheiere Exceleanța Sa, prin cuvinte adânc simțite, își arată bucuria că a putut osteni din nou pentru Hristos, precum a ostent în cele peste 100 altare pe cari le-a sfințit până acum. Laudă poporul credincios, care, în aceste vremuri, când alții își dărâmă altarele, ridică un nou altar Domnului și este meliniștit, până când nu-l vede înnumat cu darul sfințirii episcopesci. Nu uită să sublinieze cuvântările frumoase ce s'au rostit, mai ales cuvintele Dlui Dr. Nicoară care a arătat marea primejdie ce amenință creștinătatea, din partea celor fără de Dumnezeu. Și în fine își arată mulțumirea față de gestul frumos al poporului și

preotului reformat, care L-a întâmpinat cu respect și iubire, cu flori și danșat de elopote.

Își ia apoi rămas bun dela toți, dăruind fiecăreia câte o mică mică medalie cu isoana precuratei, spre amintire.

Automobilul episcopesc depărțându-se, cercul posomorit începe să roureze, contopindu-și sfropii cu lacrimile celor rămași, ca și orfani.

Am fi dorit ca miciodată să nu se sfârșească aceasta serbare. Azi femeile din sat, cu lacrimi povestesc de slujbele frumoase și cuvintele de arhanghel, rămase neșterse în inimi. Și dacă, ziua, lumea își vede de treburi, noaptea visează mereu pe vladica sfințitor de biserică.

Correspondent

Inălțătoare serbare pe Câmpia Libertății

— S'au sfințit steagurile Preregimentarilor din Centrul Blaj —

Duminecă, în 21 l. c., după sf. liturgie din catedrală, Câmpia Libertății s'a umplut de tineret din școlile blăjene și comune învecinate. Erau tinerii preregimentari din subcentrele Blaj, Crăclunel, Secășel, Roșia și Șona, în frunte cu comandanții lor duli: maior Bărbulescu, căpitan Miclăuș, căpitan rez. Muntean, și sublocotenentii rezerviști comandanți de subcentre. Erau așezați în patrat, iar în fruntea lor fălăiau două drapele frumos lucrate, stegarile fiind înconjurați de câte doi tineri preregimentari, elevi dela școlile blăjene, cu armele pe umăr. Tinerii, cu comandanții în frunte, așteptau sosirea autorităților, pentru ca să se sfințească steagurile, căci acesta a fost rostul serbării.

Au sosit, între cei dintâi, Rvs. Dr. Augustin Tatar, rectorul Academiei de teologie, care a făcut sfințirea, apoi duli: Valer Pop, ministrul Justiției, însoțit de d. Director de cabinet, Gh. Cipăianu, f. ministru, S. Gîzdavu, prefectul jud. Tr. Mică, Laurențiu Moldovanu, director în Ministerul Industriei și Comerțului, prof. Gr. Pădureanu, primarul Blajului, Cl. DD. Dr. Nicolae Lupu și Dr. Septimiu Todoran, profesori la Academia de teologie, elevi și eleve dela școlile din Blaj în frunte cu profesori și profesoare, și public mult.

La ora 11 1/2 Rvs. Dr. Augustin Tatar începe slujba sfințirii steagurilor. Răspunsurile au fost date de către studenții ai Academiei de teologie. Unul dintre steaguri a fost sfințit de păr. ortodox V. Popa. După sfințire steagurile au fost predate dlor miniștri Valer Pop și Gh. Cipăianu.

Cuvântările

Au început apoi cuvântările, arătându-se înțelesul unui steag ce fălăie în fruntea unui șir de tineri însufleștiți de dragoste de patrie. Cel dintâi a vorbit Cl. D. Dr. Nicolae Lupu, profesor la Academia de teologie din Blaj. Dsa și-a început astfel cuvântarea: „Fericit poporul al cărui fil înțeleg glasul vremii. Acel popor va trăi și'n vecl nu va pieri”. A legat popor în frumoase cuvinte serbarea tinerilor de apoi în frumoase cuvinte serbarea tinerilor de aci, încolonați ca să-și apere țara într'un viitor răsboiu, cu mărețele clipe ce s'au desfășurat pe Câmpia Libertății în trecutul neamului. În legătură cu sfințirea steagurilor, a desgroat din trecut clipele când elevi blăjeni ridicau din trecut clipele când elevi blăjeni ridicau din trecut clipele pe vremea stăpânirii maghiare, pe treicolorul, în berc, pe chereteu sau turnurile catedralei, în berc, pe chereteu sau pe stejarii din cărbunar, semn că ardea puține lde la națională în piepturile Românilor, datorită căreia am ajuns la zilele libere de azi.

Vorbește apoi păr. ortodox V. Popa după care d. ministru Valer Pop predă, în numele

M. Sale Regelui, unul dintre steaguri dlu prof. sublocotenent rez. Ioan Rinea, iar d. Gh. Cipăianu, pe celalalt steag, dlui maior Bărbulescu Marin.

Vorbește apoi d. ministru Valer Pop, arătând menirea tineretului: întărirea Patriei. Spune apoi că ceace a ținut neamul nostru, printre veacuri, de când există până azi, au fost următoarele:

Monarhia, căci acest popor, zămislit din imperiul roman și regalitatea dacică, nu putea fi decât credincios acestei forme de conducere. A fost apoi credința'n Dumnezeu, „țaria noastră de totdeauna”. Căci acolo „unde Hristos este isgonit, începe anarhia, decadența, prăbușirea, desagregarea”. Iar „unde biserică își păstrează rolul de conducător nealterat, unde glasul ispitel nu poate pătrunde, acolo e țarie de a înfrunta năcazarile, și de a munci cu rod pentru înălțarea neamului”. Spiritul de jertfă pentru patrie a fost apoi alt drum care a dus la România Mare și liberă de azi.

„Aceasta-i calea urmată de strămoși — încheie d. Valer Pop — aceasta-i calea pe care Vă chiamă Majestatea Sa Regele Carol al II-lea, pe care să-l urmați pentru înălțarea neamului românesc, a Patriei, a noastră a tuturor”.

Vorbește apoi d. Gh. Cipăianu, fost ministru, spunând că pentru a te simți puternic trebuie să fi în stare totdeauna să înfrunți dușmanii. Acesta-i înțelesul serbării tinerilor adunați pe Câmpia Libertății, acest „simbol național pentru tot trecutul nostru de neam”.

După scurta cuvântare a unui d. Colonel, d. cpt. Miclăuș împarte premiile tinerilor preregimentari distinși la serbările dela 8 Iunie din București. Urmează apoi defilarea tinerilor preregimentarilor, în frunte cu comandanții, după care serbare s'a terminat.

Licee comerciale la Blaj. În baza legii pentru organizarea învățământului comercial secundar, promulgată cu înaltul decret Nr. 660 din 31 Martie 1936, actualele școli comerciale de băieți și de fete cu 1 Septembrie se transformă automat în gimnazii respectiv licee comerciale, fiecare ciclu cu câte 4 ani. Ciclu superior se termină cu examen de bacalaureat, pe care îl dau numai elevii cari volesc să continue studiile de învățământ superior. Aflăm că la noi, în Blaj, începând cu Septembrie vor funcționa: Liceul comercial de băieți și Liceul comercial de fete cu clasele V—VIII, precum și a gimnaziului comercial, la ambele școli. Aviz pentru părinții interesați informațiuni mai ample dau direcțiunile.

Național-Țărăniștii în drum spre Vințul de jos

Am scris în unul din numerile trecute ale gazetei că în ziua de 28 Iunie național-țărăniștii vor ține mare adunare la Vințul de jos. Aici a fost ales deputat întâia oră d. Iuliu Maniu, acum sunt 30 de ani. Adunarea de acum e și o aniversare, o sărbătorire acum când se împlinesc 30 de ani de neînfricată, neîntreruptă și rodnică muncă pe care d. Iuliu Maniu a depus-o în ogorul neamului.

Vin știri că în toate părțile Ardealului se fac pregătiri pentru această adunare. Vin și bihoreni și maramureșeni, din partea de miază-noapte a țării. Merg șecășeni, târnăveni, depe Țara Oltului, urcă'n sus bănașeni și coboară Moșii, care cum pot, pe jos, cu căruțele sau cu trenul, numai să fie de față la prăznuire și să audă cuvintele înțelepte ale dlui Iuliu Maniu, care de 30 de ani luptă dreaptă duce pentru neam.

Blăjenii vor lua parte într'un număr mare. Amintirea anilor petrecuți de d. Iuliu Maniu la Blaj, și propaganda pe care acum 30 de ani blăjenii au făcut-o mai mult la Vinț, nu s'au uitat și nu se vor uita. De aceea, blăjenii, cu târnăvenii alături, în frunte cu președintele lor d. prof. Dr. Augustin Popa, sunt gata de plecare la adunarea dela Vinț din 28 Iunie.

Adunarea vaidistă dela Sibiu

Partizanii dlui Al. Vaida Voevod, sau ai „Frontului Românesc” cum se numește partidul dsale, au ținut duminaca trecută adunare la Sibiu. Serie „Universul” că a fost de față mii de țărani din diferite părți ale țării, cei mai mulți din județele Sibiu, Târnavele, Făgăraș și Brașov.

S'au ținut la numita adunare cuvântări înflăcărate. D. Al. Vaida Voevod a spus între altele:

Iubiți frați valahi, vă zic „valahi”, pentru că sunt mândru de a fi valah. După ce valachia lui Mihai Viteazul a apărut creștinismul și după ce la Alba-Iulia a realizat unitatea tuturor românilor, noi ridicăm azi cuvântul „valah” la înălțimea demnității poporului român.

Fiecare știți că, fiind de trei ori primministru, n'am putut să înfăptuiesc nici a zecea parte din ceea ce am vrut pentru că programul partidului era în contradicție cu numele partidului național-țărănesc.

Am vrut să opresc bolșevizarea țării dirijată de partidul căreia îi zicea „național” și „țărănesc”, dar care sprijinea trusturile și cartelurile exploatoare ale țărănimii. Fiii voștri, cu merite și cu studii nu mai putea trăi în țara lor, și pretutindeni nu vedeam decât pro-

tecționism. Mi-am zis atunci că numai dacă pătura adevărată a țării va ajunge să conducă acest popor, vom avea o Românie mare; am cerut ca fiii de talent ai acestui neam și copiii cei mai buni să fie supuși la stricte examene, iar pe cei reușiți să-i crească Statul, creînd o elită, conducătoare de mâine, a țării acesteia. Propunerea a dus la ruperea între ei și mine. Au crezut că rămân singur, dar au venit și foștii tovarăși de guvern, și s'au solidarizat cu mine, luând asupra lor greul apostolat al ideii „România mare pentru români”!

Dacă în această țară 80% suntem români cari suportăm suta la sută a datoriilor și jertfele de sânge, atunci bogățiile și beneficiile se cade să fie tot 80% ale noastre.

Noi nu vom putea muri liniștiți, dacă pe patul de moarte nu vom putea spune: „bună luptă am dus, cu ajutorul lui Dumnezeu, pentru neamul românesc”!

In Abisinia se aude încă șgomotul armelor

Spune o știre sosită din străinătate că italienii n'au ocupat în Abisinia decât câteva orașe mai de seamă. Intre orașe sunt regiuni latine neocupate și italienii au de luptat încă pentru ca să supună pe abisinieni.

După aceeași știre, este o regiune întregă a Abisiniei, partea de spus, unde italienii nici n'au încercat să intre deoarece acolo se află guvernul abisinian. Negusul, care de prezent se află la Londra, a trimis un general în acea regiune ca să vadă dacă poate reface armata și să lupte împotriva italienilor.

Locuitorii din Addis-Abeba (capitala Abisiniei) s'au rărit. A rămas tot numai unu din zece. Ceilalți au fugit în partea de apus, neocupată de italieni. În fiecare zi izbucnesc în Capitală focuri de armă, cu toate că în fiecare zi moare unul sau altul, din poruncă italiană.

Conducătorul italian al Abisiniei, Graziani, a declarat că italienii au avut mult de suferit din pricina că abisinienii nu vreau să se supună nici acum. Un mare număr de camioane italiene au fost nimicite pe drumul dintre Addis-Abeba și Dessie. Italianii au rămas foarte nemulțumiți de aceste pierderi și au amenințat că dacă șelii abisinieni nu vreau să se supună, guvernul din Roma îi va nimici pe toți.

Scumpetea a ajuns foarte mare în Abisinia. Nimeni n'are încredere în lira italiană, toți caută dollari cari sunt mai statornici la preț.

După cum se vede, cu toate că Abisinia a fost declarată ocupată, e departe de a fi supusă italienilor.

In Rusia șase mii de Români suspină de dorul patriei!

Simion Bănaș din comuna Derta (Bana), fost 20 de ani prizonier de răboiu în Rusia, întors de curând acasă, publică următoarea jalnică scrisoare:

Subsemnatul Bănaș Simion, fost prizonier timp de 20 de ani în minele de cărbuni din Lavskanes, Turkestan Gubernu, am trăit cu frați de aceeași suferință în număr de peste 6.000 suflete rămase încă acolo. De trei ori am fost prins și readus la mină, m'au chinat și maltratată, punându-mi foc la picioare.

Cei rămași acolo de dorul țării se topește, suspinând amar. Doresc să vadă soarele nostru, atunci când străluce mai binefăcător în țara noastră. Vreau să împac inimile lor creștine foarte îndurerată și să se vadă iarăși pe pământul strămoșesc, care produce atâtea bogății, încât omul nu este în stare să mulțumească lui Dumnezeu! Dorește fiecare tată să-și vadă copiii lăsați mici, dorește toți să moară creștinește, în pământul orașului sau satului lor natal.

Aude cineva acest dureros strigăt după pământul scump și drag al patriei?

Serbarea Școalei de menaj din Blaj

Elevete dela Școala de menaj din Blaj, sub conducerea drelor Directoară și Profesoare, au aranjat duminică, în 21 Iunie, un festival artistic-cultural. Programul s'a desfășurat în sala de gimnastică a liceului de băieți, din prilejul încheierii anului școlar.

Programul a fost alcătuit din 10 puncte, dintre cari trei coruri: „Santa Lucia”, melodie italiană populară, „Hora” de A Flechtmacher și „Lângă leagăn” de N. Oancea. Au fost următoarele declamări: „Mama”, de Vasile Militaru, decl. Cornelia Lucaciu cl. IV; „Tatăl Nostru” de Alfred Moșoiu, decl. Irodița Repede cl. II; „Coroana” de Gabriel Mareș, decl. Elena Moldovan cl. IV. S'au jucat două piese de teatru: „Unchiul cel înțelept” de Ana Altanliu și „Să nu torci marți seara” de G. Oprea. La sfârșit s'au împărțit premiile elevelor celor mai bune.

Vești bune din Vetiș

Intr'una din duminicile trecute s'a făcut slăviștea bisericii gr. cat. din *Colonia Vetiș Voevodul Mihai*. Biserica a fost înălțată din jertfa și obolul multora. Păr. protopop Gheorghe Tohășan, a apelat la toți cei largi la inimă și la mână, reușind să strângă banii trebuincioși. *Excelența Sa P. Sf. Alexandru Rusu* dela Baia Mare, a dăruit zece mii de Lei.

Biserica a fost înfrumusețată cu un iconostas lucrat cu mult gust și pricepere de pictorul blăjan Antoniu W. Zeiler. Oamenii din jur vin să vadă iconostasul frumos lucrat, pe un preț destul de mic: 22.500 Lei.

Păr. protopop Gheorghe Tohășan urmărește acum repararea bisericii din Vetiș și înzestrarea ei cu un frumos iconostas, pe care-l va lucra tot d. Zeiler dela Blaj. Rodnică să-i fie munca și ostenețele ce le depune în viața Domnului, pentru ca mare să-i fie mângâierea bătrânelor și mare să fie folosul bisericii.

Dr. S.

Iubiți cetitori!

Nu uitați să trimiteți prețul abonamentului la foaie!

Noul Nunțiu Papal dela București.

Am scris în unul din numerele trecute ale gazetei că Ex. Sa Mgr. Valerio Valeri a fost numit Nunțiu Papal la Paris. În locul Excelenței Sale, aflăm că a fost numit Ex. Sa Mgr. *Andrea Cassulo*, arhiepiscop, fost până acuma Delegat Apostolic în Canada, începând cu anul 1927. Nou numitul Nunțiu Papal are 67 de ani și 40 de ani de preoție.

Pomenirea lui Badea Cârțan.

Se împlinesc anul acesta 25 de ani dela moartea lui Gheorghe Cârțan, țăranul înflăcărat de dragostea de neam care până la Roma a bătătorit drumul, pe jos, ca să vadă cetatea de unde au plecat strămoșii noștri. Badea Cârțan era cioban. Trecea adeseori munții purtând cuvinte și slove de dragoste dela frate la frate. A suferit și închisoare, a fost răsplătit însă de Regele Carol care i-a făcut cinstea să stea cu el de vorbă, la Sinala, de mai multeori. Badea Cârțan își doarme somnului de veci la Sinala. Pe crucea mormântului lui stă scris: „Aici doarme badea Gh. Cârțan vizând întregirea neamului său“, pe care n'a avut norocul s'o vadă cu ochii.

Călduri mari în spre mlază-noapte.

Vin știri din Rusia și Polonia că bântue pe acolo călduri puternice. În capitala Rusiei s'au îmbolnăvit de căldura soarelui 30 de persoane. Acest lucru dovedește cât de mari sunt căldurile căci prin părțile acelea nu se pomenite să fi suferit cineva de boala căldurilor.

Grindină cât oul.

În ultima zi a săptămânii trecute s'a abătut grindină mare asupra unor regiuni ale țării. În Vechiul Regat în mai multe județe. În Ardeal începând din părțile Turdei, Clujului și până aproape de Blaj, a bătut grindina din greu. Sămănăturile și ville au fost nimicite în mare parte.

Loviți de trăznet.

Pensionarul Arpad Paloș din Teiuș s'a adăpostit de furtună sub un pom. Un trăznet puternic s'a descărcat asupra pomului, omorând pe loc pe pensionar. — Săteanul Teodor Nichifor a fost trântit în câmp, la sapă.

O bucată dintr'o stea a căzut în mare.

Marinarii sosiți în Constanța la sfârșitul săptămânii trecute, au povestit următorul fapt. Pe când treceau marea, au văzut o stea strălucitoare ce venea ca un fulger spre pământ. Au auzit apoi un șgomot puternic. Bucata de stea a căzut adecă în mare, producând șgomotul și formând valuri mari.

S'a sculat mortul.

Săteanul Nicolae Mănăstireanu din comuna Bogdănești (jud. Iași) era bolnav de mai multă vreme de tuberculoză. Într'o dină încașă a fost găsit în nesimțire de neamuri. Acestea au crezut că e mort și au început pregătirile pentru înmormântare. A treia zi, când trebuia să fie înmormântat, mortul s'a trezit, băgând groaza în cel din jur. Adecă el nu murise ci era numai în nesimțire.

A fost înconjurată de flacări.

O femeie din comuna Slobazia (aproape de Câmpina) a luat un vas cu petrol, de 10 litri, și a turnat din el peste focul din sobă ca să

ardă mai bine. S'a produs o explozie puternică. Flacările au izbucnit afară înconjurând trupul femeii. Cu arsuri pe tot trupul, femeia a fost dusă la spital.

Leon Blum, socialist milionar. Cetim într'o publicație catolică străină că Leon Blum, președintele de astăzi al guvernului francez (numele îi arată neamul), mare socialist, care zice că luptă pentru drepturile sărăcimii, este un om foarte bogat. Luptând pentru drepturile altora, el a fost destul de deștept, să-și adune și o mare avere. Are capital de milioane în fabricile de avioane. Când Rușii bolșevici au cerut în Franța un împrumut însemnat pentru industria lor de avioane, socialistul Blum s'a făcut iutre și punte ca împrumutul să fie votat. În afară de milioanele din fabrici, Blum mai la dela statul francez 5000 de franci plată de deputat și 3000 franci pensie, pentru o înaltă slujbă pe care a avut-o.

Socialiștii ca Blum mai sunt și alții în Franța. Un tovarăș socialist cu numele *Varenne* în anul 1925 era guvernator în Indochina și trăgea un venit de 600,000 de franci pe an (în lei românești milioane). *Albert Thomas* lua la Geneva 450 mil de franci, iar cheltuielile de reprezentare un milion de franci anual. Marele meșter al „ștrălcurilor“, *Inyromsky*, câștigă anual peste 100 mil de franci!

Slujba de conducător socialist nu-i real. Ei nu flămânzesc.

Au năvălit lupii în sat.

O haită de lupi au năvălit în una din nopțile trecute în comuna Negreni, jud. Cluj, intrând în grajdurile vitelor. Trei cai au fost sfâșiați de halte. Țăranii s'au adunat în cete și înarmați cu săcuri și sape au reușit, cu mare greutate, să alunge fiarale. Intregă comuna a fost alarmată de această neașteptată vizită.

S'a prăbușit un aeroplan.

Un tânăr englez a fost făcut ofițer de aviație săptămânile trecute. El s'a gândit să zboare întâia oră în apropierea casei părinților. Ofițerul a început să facă exerciții periculoase, în momentul când mama sa a ieșit la fereastră. Motorul însă s'a oprit dintr'odată locului și a pornit cu tuțea mare spre pământ. Aeroplanul s'a prăbușit tocmai pe casa părinților ofițerului care a rămas mort pe loc.

Moșă ucigașe.

Am primit știre că o moșă din Galați, plătită cu bani grei, a omorât în pântecul mamelor cari nu voiau să aibă copii, câteva odrasle. Faptele rele au fost date la iveală și ea a fost arestată, împreună cu părtașele la crimă. Acum ele zac în întunecul închisorilor, tot atât de negru ca și sufletele lor cari nu s'au înfricoșat să se facă ucigașe de copii.

Vitejia unui câine.

La poliția din Arad se află un câine-polițist. Însoțit cu un om-polițist a plecat pe malul Murașului unde au întâlnit doi bărbați ce beau acolo. De frică, unul a sărit în apă încercând să treacă înot. Câinele l-a urmărit și în mijlocul râului s'a dat o luptă aprigă între el și om. Acesta din urmă s'a înecat iar câinele a ieșit cu bine la mal. S'a dovedit că cel doi erau hoși.

† Volumnia Găzdac, n. Bria,

profesoară la Turda, a trecut la cele veșnice vineri în 19 iunie, în al 50-lea an al vieții. A fost înmormântată duminică, în 28 iunie, în cimitirul orașului. *Fie-l somnul lin!*

Citiți și răspândiți
„UNIREA POPORULUI“

Convenire colegială

În 21 Iunie n. e. s'au întrunit la Blaj, absolvenții din 1891 ai Școlii normale de învățatori din Blaj.

Ca adevărați creștini, mai întâiu au luat parte la Sf. Liturghie, în biserica parohială, servită de P. Os. DD. Ioan F. Negruțiu, A. C. Domșa și Vasile Moldovan.

La sfârșitul Sf. Liturghii s'a servit parastas, pentru 4 profesori și 14 colegi re-pausați.

Au luat parte la această convenire, fostul lor profesor I. F. Negruțiu, care i-a însoțit pretutindenea.

Dintre foștii colegii, cari mai sunt în viață s'au prezentat următorii 9: Andreiu Rusu, inv. pensionat Sănger; Nicolae Ursu, inv. dir. pensionat; Teodor Trămbițaș, l. v. pens. Poiana; Nicolae Dosian, inv. pens. Veștem; Ioan Pop, inv. pens. Papiu Ilarian; Vasile Trămbițaș; Iuliu Mureșan, s. revizor pens; Petru Andrea, inv. pens. Abuș; Emil Frâncu; s'au scuzat 3.

După slujbă au vizitat, — sub conducerea fostului lor profesor — catedrala, liceul cu școala lor normală, pompoasa zidire a școlii normale de învățatori și internatul ei; Institutul Resunoștinții, opera neperitoare a Mitropolitului Suci. Aci au vizitat capela, salele de clasă, muzeele.

Au rămas încântați de cele văzute și s'au hotărât, ca peste 5 ani, să facă și convenirea de 50 ani.

La masa comună ce a urmat, cu multă plăcere și-au reamintit fiecare, lucruri din viața de școlari de acum 45 de ani.

S'au despărțit și depărtat de scumpul lor Blaj, cu cele mai vii sentimente de recunoștință eternă.

La revedere peste 5 ani.

II. Indigestia prin supraîncărcare

Este o boală a stomacului care se observă destul de des primăvara la toate rumegătoarele, dar mai cu seamă la cele lacome. Se întâlnește mai ales primăvara pentru că în această perioadă a anului animalele sunt hrănite cu alimente de calitate inferioară, din cauză că în șurile celor mai mulți gospodari, nutrețul este pe sfârșite. Fânul de calitate inferioară care conține prea multe tulpini de plante fibroase, păstăile de fasole, dar mai cu seamă cocenii (jipii) de cucuruz și fânul mucogăit, din pricină că sunt foarte greu de mistuit, produc foarte adeseori această boală.

Aceste alimente mâncate cu lăcomie și în cantitate prea mare, se depun straturi peste straturi în rumen, îi lărgesc pereții și-l fac să nu se mai poată contracta (mișca). Prin această oprire a mișcărilor rumenului alimentele nu mai pot fi trimise în gură sub formă de cocoloase ca să fie rumegate, ci rămân în rumen, unde încep să dospescă, să se împâslească (inchege) și să se schimbe într'un fel de pastă, uneori tare ca piatra pe care stomacul nu o mai poate folosi ca hrană.

Semnele boalei. Animalul, care mai înainte era de tot sănătos, deodată începe să devină neliniștit și nu mai rumegă. Flămânzarea stângă începe să se umfle, iar dacă punem urechea și ascultăm mișcările rumenului, nu auzim nimic, dovadă că acest organ fiind prea încărcat cu alimente, s'a oprit. Animalul n'are astâmpăr, se culcă, se scoală

și schimbă greutatea corpului de pe un picior pe altul și adeseori își lovește pânțele cu picioarele dindărăt. Dacă îl poftim cu mâncare sau cu apă, nu mănâncă și nu se baligă deloc. În această stare poate rămâne 4—5 zile și dacă nu-i venim în ajutor moare.

Tratamentul. Medicamentele care se dau în această boală au de scop pe deoparte, să redeștepte mișcările rumenului, iar pe de altă parte să înmoaie alimentele din el ca să poată fi apoi eliminate cu ușurință afară. În scopul acesta se va da mai întâi un purgativ, de 500 gr. de ulei de ricin, fie un 1 kgr. de unt de lemn, fie 600—1000 gr. sare amară. Sarea amară se va topi în 2 kg. de apă caldă și va fi dată pe gura animalului cu ajutorul unei sticle. Rezultate foarte bune se obțin deasemenea prin infuzie de camomila: 60 gr. la 2 litri de apă.

Dacă boala este gravă trebuie să chemăm medicul veterinar, care va face animalului injecții cu pilocarpină 10—15 centigrame. Aceste din urmă medicamente lucrează asupra mușchilor din pereții stomacului și le redeșteaptă mișcările.

III) *Indigestia de apă* este o boală care se observă numai la vacile care dau lapte și beau apă prea multă.

Vaca bolnavă respiră greu, nu mai rumegă, are dureri în pânțele, iar din gură i-se scurge apă amestecată cu mucozități. Dacă stomacul este prea încărcat cu apă care nu poate fi dată afară animalul poate să și moară.

Tratamentul. Se va da animalului bolnav 1 kg. de ceai de mușețel, în care se pune 100 gr. de alcool, cu scopul de a redeștepta toate mișcările stomacului. Deasemenea se va face sub piele o injecție de 2 centigrame de stricnină sau 1 centigram de veratrină la fiecare oră.

IV) *Indigestia de lapte* se observă numai la vițeii cari se hrănesc cu lapte de calitate proastă, pe care îl sug dela vacile bolnave, sau dela cele prea mult obosite de muncă, sau dela cele hrănite cu alimente stricate.

Vițelul bolnav este trist, somnoros, respiră greu, varsă, nu mai mănâcă și după câteva zile începe să aibă și diaree.

Tratamentul. Vițeii nu vor fi lăsați să sugă lapte dela vacile bolnave. Dacă observăm că este bolnav îi dăm imediat 30 gr. de sare amară. Porția de lapte i-se va reduce la jumătate și va fi amestecat cu ceai de mușețel sau cu apă fiartă.

Dacă boala durează mai mult timp se va da în fiecare zi câte 2—3 litri de zeamă de semințe de in. Deasemenea se vor face injecții sub piele cu 1—3 centigrame de eserină, veratrină sau arecolină.

Rezultate bune se capătă și în urma unui ceai de mușețel amestecat cu 2—3 grame de acid clorhidric.

Dr. Ioan Seiceann
medic veterinar

Aviz școlar. Examenul de admitere în cl. I la Liceul de fete gr. cat. român din Blaj se ține la începutul lunii Septembrie. Cererile se adresează direcțiunii până la 31 August. — *Direcțiunea.*

Cărți nouă

Luna inimii lui Isus, de pr. Dr. Anton Bișoc, franciscan. Tipografia „Serafica“, Săbăoani 1936. Format 15 1/2—11 cm., 158 pagini, preț 15 Lei.

Sunt 30 de meditații (pentru fiecare zi a lunii Iunie una), la sfârșit cu pilde și învățături practice folositoare, unele însoțite de indulgențe. Sunt făcute anume pentru luna Iunie, dar sunt folositoare în orice zi a anului. Ajutor de seamă pentru toți cei cari doresc să se desăvârșească în viața sufletească. La „Grăunțe sufletești“ publicăm meditația pentru ziua de 29 Iunie (sf. Petru și Pavel).

Primăria comunei, Bazna j. Tr. Mică

Nr. 693—1936

Publicațiune

Se aduce la cunoștință generală că în ziua de 18 Iulie 1936 ora 9 (nouă) se va ține la primăria comunei Bazna licitație cu oferte închise și prin strigări pentru vânzarea următoarelor locuri de case:

F. F. Nr. 13 top. 2645|1|2|4 cu 229 st. ptr. prețul de strigare Lei 37.350.

F. F. Nr. 13 top. 2645|2|5 cu 394 st. ptr. prețul de strigare Lei 49.250.

F. F. Nr. 13 top. 2645|2|6|333 st. ptr. prețul de strigare Lei 49.950.

F. F. Nr. 13 top. 2645|2|9 cu 243 st. ptr. prețul de strigare Lei 42.525.

F. F. Nr. 13 top. 2645|2|10 cu 247 st. ptr. prețul de strigare Lei 43.225.

Lângă vila Schinker 199 st. ptr. prețul de strigare Lei 49.750.

Lângă vila Hirling 259 st. ptr. prețul de strigare Lei 77.700.

Lângă vila Stauble Rudolf 337 st. ptr. prețul de strigare Lei 47.180.

Licitațiunea se va ține în conformitate cu dispozițiunile din legea Contabilității Publice și a Regulamentului O. C. L.

Toate persoanele cari vor lua parte la licitație, vor depune pe lângă ofertă și o garanție de 5 % la sută din valoarea ofertei.

Condițiunile de vânzare pot fi văzute, în fiecare zi între orele oficiale la primăria comunei Bazna. (421) 1—1

Bazna, la 2 Iunie 1936.

Primar, Notar,
ss. Eugen Muntean ss. Hermann Gross

Corpul Portăreilor Trib. Dumbrăveni

No. 175—1936.

Publicație de licitație

Subsemnatul Șef Portărel prin aceasta publică, că în baza deciziei No. G. 4706—1929 a judecătoriei mixte Blaj în favorul reclamantului Ioan Nicoară din Agnita repr. prin Dr. Ludovic Enyedi adv. Blaj pentru încasarea creanței de 446 Lei — bani și acc. se fixează termen de licitație pe ziua de 8 (opt) Iulie anul 1936, orele 1 p. m. la fața locului în comuna Okaba la dom. urm. unde se vor vinde prin licitațiune publică judiciară 2 coșere cop. cu țigle, 2 care de fân, 10 feld. grâu, 1 car de paie, în valoare de 6.800 Lei.

În caz de nevoie și sub prețul de estimare, Dumbrăveni, la 13 Iunie 1936.

(422) 1—1

FLEFLEA, șef-portărel

Corpul Portăreilor Trib. Dumbrăveni

No. 65—1936.

Publicație de licitație

Subsemnatul Șef Portărel prin aceasta publică, că în baza deciziei No. G. 2463—1931 a judecătoriei mixte Blaj în favorul reclamantului Dr. Ludovic Enyedi adv. în Blaj pentru încasarea creanței redusă de 1532 Lei — bani și acc. se fixează termen de licitație pe ziua de 8 Iulie 1936 orele 11 a. m. la fața locului în comuna Tău de Secaș la dom. urm. unde se vor vinde prin licitație publică judiciară, 4 perine, 1 vacă albă, în valoare de 3400 Lei.

În caz de nevoie și sub prețul de estimare, Dumbrăveni, la 13 Iunie 1936.

(422) 1—1

FLEFLEA, șef-portărel

A apărut noua edițiune a LITURGHIERULUI

Crudo 250 Lei
Legat întreg în pânză, aurit 340 „
LIBRARIA SEMINARULUI — BLAJ

„Fetița Orfană“

Feerie muzicală în 2 acte

Text de A. MELIN

Muzica de N. OANCEA

Piesa de teatru pentru tineretul școlar, primită atât de călduros prețutindeni și reprezentată în sute de sate și orașe, poate fi ușor reprezentată ori unde.

Notele muzicale pentru cântările din text, au apărut de curând și se află de vânzare la

Prețul

Librăria Seminarială din Blaj

Cartea cu textul . . . Lei 10

Notele, 8 pagini mari, „ 20

La comanda prin poștă, banii se trimit pe înainte, prin mandat postal, la cari se adaugă 5 Lei pentru porte. Cu ramburs nu se trimit.